

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce:

V. I. O.

státní příslušností Nigérie

zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s.

sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9

proti

žalovanému:

Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy

odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 1. 2019 č.j. KRPA-39914-20/ČJ-2019-000022-ZZC

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o jeho zajištění dle § 124 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“), protože je žalobce evidovaný v informačním systému smluvních států. Doba zajištění žalobce byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

2. Žalobce v žalobě namítal, že žalobou napadeným rozhodnutím byl zkrácen na svých právech, když žalovaný porušil ust. § 2 odst. 2, § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále také „s. ř.“).
3. Uvedl, že ze strany správního orgánu došlo při rozhodování o zajištění k pochybení, když nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti a tím tedy byl porušen § 3 s. ř. Podle žalobce se nezabýval žalovaný tím, že je žalobce veden jako nežádoucí osoba v evidenci SIS II a zároveň v Řecku je držitelem povolení k pobytu za účelem zaměstnání č. E01337162 vydaného dne 9. 12. 2017 a platného do 8. 12. 2027. Žalobce přicestoval do České republiky v dobré víře, že jeho pobyt je legální, stejně tak jako pohyb a pobyt na území schengenského prostoru s výjimkou Dánska, kde mu bylo uděleno správní vyhoštění. Žalobce měl za to, že když je držitelem povolení k pobytu za účelem zaměstnání, má právo pobývat na území České republiky po dobu 3 měsíců. Současně žalobce upozornil na čl. 25 Schengenské úmluvy, který nebyl dodržen v důsledku pochybení správních orgánů Dánska a Řecka.
4. Dále žalobce namítal, že žalovaný rozhodnutím o zajištění za účelem správního vyhoštění překročil svou pravomoc a tím porušil § 2 odst. 2 s. ř. Současně upozornil na své rozporuplné postavení, a měl za to, že je jeho zajištění nezákonné, neboť v důsledku jeho evidence v SIS II není zřejmé, zda má větší váhu rozhodnutí, kterým je veden jako nežádoucí osoba nebo skutečnost, že je držitelem povolení k pobytu za účelem zaměstnání, které ho opravňuje pohybovat se a pobývat na území České republiky po dobu 3 měsíců. Podle žalobce se žalovaný nedostatečně vypořádal s možností uložit mírnější opatření za účelem vycestování.
5. Ve vyjádření k žalobě se žalovaný zabýval jednotlivými žalobními námitkami a mimo jiné uvedl, že při svém rozhodování shledal naplnění kumulativních podmínek ust. § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Podle žalovaného má žalobce od počátku svého pobytu (25. 1. 2019) status nežádoucího cizince, neboť již tento den byl veden pod čl. 24 Nařízení Evropského parlamentu a rady (ES) č. 1987/2006 ze dne 20. prosince 2006 o SIS II v Schengenském informačním systému jako nežádoucí cizinec, kterému má být zamezen vstup do schengenského prostoru. Nemůže být proto jeho pobyt hodnocen v jeho prospěch. Upozornil rovněž na to, že sám žalobce v protokolu o podání vysvětlení uvedl, že na území České republiky pobývá od prosince 2018 za účelem výdělečné činnosti. O tom, že byl na území Dánska odsouzen a následně mu bylo uloženo vyhoštění, věděl, a i přesto vycestoval na území České republiky. Žalovaný měl za to, že vycházel z náležitě zjištěného skutkového stavu, o kterém nebyly důvodné pochybnosti. K možnosti uložení mírnějšího opatření za účelem vycestování žalovaný konstatoval, že se jasně vyjádřil, z jakých důvodů uložení mírnějších opatření považuje nejen za nemožné, ale rovněž za neúčelné. Žalovaný pak dospěl k závěru, že v případě žalobce existuje důvodná obava, že výkon správního vyhoštění bude z jeho strany zmařen, a proto žalovaný přistoupil přímo k zajištění žalobce, aniž by předtím uložil mírnější prostředky ve formě zvláštních opatření. Během pobytu na území se totiž žalobce dopustil celé řady jednání, jež svou povahou lze považovat za jednání závažné, negativně zasahující do zájmů chráněných zákonem o pobytu cizinců. Navrhl zamítnutí žaloby.
6. Soud o věci samé rozhodl bez jednání v souladu s § 172 odst. 5 větou druhou zákona o pobytu cizinců, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil, žalobce nenavrhl

nařízení jednání ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby a soud neshledal nezbytným nařízení jednání o věci samé.

7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále též „s.ř.s.“/), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
8. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 24. 1. 2019 byl žalobce kontrolován v rámci policejní akce FOKUS. Lustracemi v evidencích bylo zjištěno, že žalobce je v evidenci SIS II veden jako nežádoucí cizinec. Jedná se o osobu, které je zakázán vstup do schengenského prostoru, neboť představuje bezpečnostní riziko. Žádající země je Dánsko. Žalobce byl proto dne 24. 1. 2019 v 22:30 hodin zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb. Umístěn byl 25. 1. 2019 do CPZ (cely předběžného zdržení) Kongresová v 2:50 hodin. Se žalobcem byl pak téhož dne sepsán protokol o podání vysvětlení. Žalobce mimo jiné uvedl, že pochází z Nigérie, pod jinou identitou v minulosti nevystupoval. Nejdříve cestoval z Nigérie do Řecka v roce 2004, kde požádal o azyl a následně obdržel pobyt v Řecku. Do České republiky přicestoval v roce 2018 z Řecka sám letecky přímo do Prahy za účelem výdělků peněz. Nikdy předtím v České republice nebyl. Přicestoval na platný cestovní doklad a povolení k pobytu z Řecka. V Dánsku byl asi v roce 2015 odsouzen na 3 měsíce za prodej kokainu. Byl vyhoštěn ze země a to do Řecka. Je si vědom toho, že je státem Dánska zařazen jako nežádoucí osoba pro schengenský prostor. Brigádně si přivydělává tím, že zastavuje lidi a nabízí služby jednoho baru. Bydlí různě, v současnosti v nějakém hostelu, adresu nezná. Všechno co má, je 2 000 Kč. Má za to, že má povolený pobyt v Řecku a může cestovat po EU. Adresu, kde bydlí v Řecku, z hlavy neví. Je zdravý, schopen cestovat, ženatý, má 5 dětí. Manželka a děti žijí v Nigérii. V České republice ani v ostatních státech EU nikoho nemá. Vůči České republice nemá žádné závazky, ani pohledávky, nevlastní zde žádný majetek, neužívá žádné léky, ani drogy, je zdravý. V České republice adresu nemá, bydlí na hostelu, není to však oficiální bydlení, finanční prostředky na složení kauce nemá, hlásit se nebude. Vyrozumění zastupitelského úřadu země, jehož je státním příslušníkem, nepožaduje. S manželkou a dalšími příbuznými, kteří žijí v Nigérii, je v telefonickém kontaktu. V domovské zemi byl naposledy v roce 2018, má se tam, kam vrátit. Žádná překážka, která by mu znemožňovala vycestování z území České republiky, mu známá není. Nemá adresu, kde by v České republice přebíral poštu, ani neuvedl adresu pro doručování v jeho domovském státě. Rozhodnutím ze dne 25. 1. 2019 č.j. KRPA-39914-20/ČJ-2019-000022-ZZC žalovaný žalobce podle ust. § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců zajistil, protože je evidovaný v informačním systému smluvních států. Doba zajištění žalobce byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody. V odůvodnění pak žalovaný mimo jiné konstatoval, že vydání rozhodnutí o zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců je zcela vhodné a přiměřené opatření, zatímco jiná, mírnější opatření by byla z hlediska žalobcova jednání zjevně nedostatečná. Uvedl, že žalobce porušuje právní předpisy, důkazem je prokazatelně uložené správní vyhoštění z území Dánska a schengenského prostoru, na základě kterého je žalobce evidován v informačním systému smluvních států od 23. 9. 2015 do 29. 8. 2021. Podle žalovaného se měl žalobce zdržovat pouze na území Řecka, kde je držitelem

povolení k pobytu. Neměl vůbec cestovat po schengenském prostoru a přicestovat do České republiky z Řecka, kde má povolený pobyt za účelem zaměstnání do 8. 12. 2027 na základě průkazu o povolení k pobytu pod č. E01337162, vydaného v Řecku v Athénách dne 9. 12. 2017. Z běžné praxe je pak správnímu orgánu známo, že v případě žalobce existuje reálný předpoklad realizace do státu, kde má žalobce povolen pobyt, tedy do Řecka, a to ve stanovené době trvání zajištění, neboť v daném případě neexistuje překážka trvalejší povahy, která by zabráňovala předání žalobce. Správní orgán v této věci hodnotil nashromážděné materiály, které si z moci úřední opatřil a zároveň vycházel ze skutečností sdělených samotným žalobcem.

9. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

10. Podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je cizinec evidován v informačním systému smluvních států.*
11. V § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je stanoveno: *„Zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.“*
12. Podle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců *o druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohrozí výkon správního vyhoštění, a přiblíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*
13. Článek 25 odst. 2 Úmluvy k provedení Schengenské dohody ze dne 14. 6. 1985 mezi vládami států Hospodářské unie Beneluxu, Spolkové republiky Německo a Francouzské republiky o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích (dále též „Schengenská prováděcí úmluva“) stanoví: *„Vyjde-li najevo, že cizinec, který je držitelem platného povolení k pobytu vydaného jednou ze smluvních stran, je veden v seznamech osob, kterým má být odepřen vstup, konzultuje smluvní strana, která záznam pořídila, smluvní stranu, která vydala povolení k pobytu, s cílem zjistit, zda existují dostatečné důvody k odnětí povolení k pobytu. Není-li povolení k pobytu odňato, zruší smluvní strana, která záznam pořídila, tento záznam, může však dotyčného cizince zapsat do vnitrostátního seznamu osob, kterým má být odepřen vstup.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

14. Výkladem výše citovaného článku Schengenské prováděcí úmluvy se zabýval Soudní dvůr EU v rozsudku ze dne 16. 1. 2018, E., C-240/17. Uvedl, že cílem článku 25 odst. 2 Schengenské prováděcí úmluvy je vyhnout se rozporuplnému stavu, kdy je státní příslušník třetí země držitelem platného povolení k pobytu vydaného některým smluvním státem a zároveň má záznam za účelem odepření vstupu v Schengenském informačním systému. Soudní dvůr EU v daném rozsudku mimo jiné konstatoval, že „[č]lánek 25 odst. 2 [...] musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání tomu, aby rozhodnutí o navrácení spojené se zákazem vstupu přijaté smluvním státem vůči státnímu příslušníkovi třetí země, který je držitelem platného povolení k pobytu vydaného jiným smluvním státem, bylo vykonáno i tehdy, probíhá-li konzultační postup podle tohoto ustanovení za předpokladu, že je uvedený státní příslušník smluvním státem, který záznam učinil, považován za osobu představující hrozbu pro veřejný pořádek nebo veřejnou bezpečnost, aniž by tím bylo dotčeno jeho právo dovolávat se práv, která z tohoto povolení k pobytu plynou, při následném odchodu na území druhého smluvního státu. Po uběhnutí přiměřené lhůty následující po zahájení konzultačního postupu a při absenci odpovědi ze strany konzultovaného smluvního státu je však na smluvním státu, jenž záznam učinil, aby tento záznam za účelem odepření vstupu odstranil a případně zapsal tohoto státního příslušníka na svůj vnitrostátní seznam osob, kterým má být odepřen vstup“ Z rozsudku rovněž vyplývá, že „[o]rgány konzultovaného členského státu jsou proto v souladu se zásadou loajální spolupráce stanovené v čl. 4 odst. 3 SEU povinny zaujmout stanovisko k ponechání nebo odnětí povolení k pobytu dotyčného státního příslušníka třetí země v přiměřené lhůtě, přizpůsobené konkrétnímu případu, aby měly nezbytný čas ke shromáždění příslušných informací [...]. V projednávaném případě je přitom zjevné, že španělské orgány tuto lhůtu nedodržely. V takovém případě, po uplynutí této lhůty, dokud je dotčené povolení k pobytu platné a těmito orgány nebylo formálně odňato, a aby se zabránilo přetrvávání rozporuplné situace, jak je uvedeno v bodě 52 tohoto rozsudku, a právní nejistotě, která pro dotyčného státního příslušníka třetí země z takové situace vyplývá, přísluší finským orgánům, aby zrušily záznam za účelem odepření vstupu, a případně zapsali tohoto státního příslušníka třetí země na svůj vnitrostátní seznam osob, kterým má být odepřen vstup.“
15. V daném případě je třeba, aby dánské orgány s příslušnými řeckými orgány vedly konzultační řízení ve smyslu čl. 25 Schengenské prováděcí Úmluvy. K tomu lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2018 č.j. 9 Azs 361/2017-33, kde byla řešena podobná situace (v Lotyšsku cizinka měla povolení k pobytu, avšak bylo jí v České republice uloženo správní vyhoštění z území členských států Evropské unie): „Výsledky konzultačního řízení s lotyšskými orgány nicméně nyní nelze předjímat. Je ovšem zřejmé, že pokud se příslušné lotyšské orgány v přiměřené lhůtě vůbec nevyjádří, popř. sdělí, že stěžovatelka má v Lotyšské republice oprávnění k pobytu, které je nadále platné, a může se tak do tohoto státu navrátit, nemůže být nadále vedena v Schengenském informačním systému. Záznam o odepření vstupu na území členských států by musel být v takovém případě odstraněn a správní orgány by v souladu s výše specifikovaným rozhodnutím Soudního dvora EU stěžovatelku zapsaly toliko na vnitrostátní seznam – tedy do Evidence nežádoucích osob. To by umožňovalo vyřešit rozporuplnou situaci, v jaké se stěžovatelka – bude-li vyhoštěna dle § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců do Lotyšské republiky a správní orgán jí uloží zákaz vstupu na území členských států EU – může ocitnout.“
16. Jak plyne z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudek ze dne 23. 11. 2011 č.j. 7 As 79/2010-150, publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS), správní orgán

má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona o pobytu cizinců na území České republiky možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné.

17. Jestliže by správní vyhoštění či vycestování žalobce alespoň potenciálně nebylo možné, žalovaný by nemohl přistoupit k zajištění dle § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Jak ovšem plyne z čl. 25 Schengenské prováděcí Úmluvy a ze shora citované judikatury (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2018 č.j. 9 Azs 361/2017-33 a rozsudek Soudního dvora EU ze dne 16. 1. 2018, E., C-240/17), jestliže cizinec, který je držitelem platného povolení k pobytu vydaného jednou ze smluvních stran, je veden v seznamech osob, kterým má být odepřen vstup, je třeba, aby tyto dva státy spolu vedly konzultační řízení, jehož výsledkem bude buď vyřazení žalobce ze Schengenského informačního systému, nebo zrušení jeho pobytového oprávnění. Městský soud v Praze podotýká, že výsledek takového konzultačního řízení nelze předjímat.
18. Ze správního spisu neplyne, zda a kdy bylo mezi příslušnými dánskými a řeckými orgány zahájeno konzultační řízení. Městský soud v Praze upozorňuje, že v rámci řízení o zajištění nelze posoudit otázku realizovatelnosti vyhoštění komplexně a úplně, nýbrž pouze předběžně. K tomu lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 2. 2016 č.j. 4 Azs 250/2015-51: *„Argumentaci stěžovatele, že existence reálného předpokladu pro vyhoštění představuje jednu z podmínek zajištění cizince za účelem správního vyhoštění, lze v obecné rovině přisvědčit. Vždy je však třeba mít na zřeteli smysl řízení o zajištění cizince, jímž není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován. Předmětem tohoto řízení je zajištění cizince, nikoli rozhodnutí o jeho správním vyhoštění. Zároveň je třeba zohlednit, že celkově může zajištění podle § 27 zákona o Policii ČR trvat nanejvýš 48 hodin od okamžiku omezení osobní svobody. Do té doby tedy musí být vydáno a cizinci doručeno rozhodnutí o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění podle § 124 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný tak má velmi krátký časový interval k tomu, aby učinil veškeré potřebné úkony a případně vydal rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění. Možné překážky správního vyhoštění, proto musí být zřejmé a správní orgán se jimi při rozhodování o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění zabývá a posuzuje je pouze předběžně a subsidiárně.“*
19. V posuzovaném případě je dle závěru zdejšího soudu podstatné, že realizace vyhoštění žalobce není vzhledem ke shora uvedenému vyloučena. Jak plyne z napadeného rozhodnutí, žalobci byl zakázán vstup do schengenského prostoru, neboť žalobce má představovat bezpečnostní riziko. Proto dle závěru soudu vzhledem ke shora odkazované právní úpravě a judikatuře nelze vyloučit zrušení jeho pobytového oprávnění v Řecku. S ohledem na nezbytnost konání konzultačního řízení mezi příslušnými dánskými a řeckými orgány nelze vyloučit, že pobytové oprávnění, jež žalobce získal v Řecku, bude zrušeno, a tedy bude možná realizace jeho vyhoštění, jež mu bylo uděleno v Dánsku. Poněvadž žalovaný měl velmi krátký časový interval pro vydání rozhodnutí o zajištění (viz shora odkazovanou judikaturu), nelze mu vytýkat, že přistoupil k zajištění žalobce dle §

124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Podrobnější zkoumání otázky oprávněnosti žalobceva pobytu na území České republiky je předmětem dalšího řízení (během něho žalovaný v závislosti na vývoji okolností kupříkladu může iniciovat zahájení konzultačního řízení mezi dánskými a řeckými orgány, uvážit, zda prodloužit dobu trvání žalobceva zajištění dle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, přezajistit žalobce za účelem předání do Řecka dle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců apod.). Podle zdejšího soudu pak nemůže obstát odkaz žalobce na nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2142/11, který se týkal zásady *in dubio pro reo* v trestním řízení.

20. Co se týče otázky možnosti uložení zvláštního opatření za účelem vycestování dle § 123b zákona o pobytu cizinců, touto se žalovaný dostatečně zabýval na s. 3-4 napadeného rozhodnutí. Jak sám žalobce uvedl při svém podání vysvětlení ze dne 25. 1. 2019, bydlí různě, ale v této době v nějakém hostelu, ale přesně neví adresu. Již s ohledem na toto vyjádření žalobce je zřejmé, že uložení zvláštního opatření za účelem vycestování dle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců bylo vyloučeno. Jak sám žalobce připustil při podání vysvětlení před žalovaným dne 25. 1. 2019, všechno, co má, jsou 2.000 Kč, tedy nemá peníze na složení finanční záruky. Z uvedených důvodů dle Městského soudu v Praze nemůže být žalobci uloženo zvláštní opatření dle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k tomu, že žalobce ani neuvedl adresu, na které se v České republice zdržuje, pak nelze dovodit, že by byl natolik spolehlivý, že by mu bylo možno uložit zvláštní opatření za účelem vycestování dle § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. K tomu žalovaný na s. 4 napadeného rozhodnutí přílehlavě podotkl, že žalobce nectí zákony České republiky, nenahlásil svůj pobyt na území České republiky a mařil opatření Dánska v podobě správního vyhoštění. Soud uvážil, že i uložení tohoto zvláštního opatření za účelem vycestování bylo v daném případě vyloučeno. Z uvedených důvodů žalovaný postupoval správně, když nepřistoupil k uložení žádného zvláštního opatření za účelem vycestování. Opačným postupem by mohlo dojít k ohrožení výkonu správního vyhoštění, a tedy porušení § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců. S ohledem na skutečnost, že žalobci bylo v Dánsku uloženo správní vyhoštění, přičemž je evidován v Schengenském informačním systému, neboť představuje bezpečnostní riziko, pak dle závěru Městského soudu v Praze nepřipadalo v úvahu ani upuštění od zajištění s tím, že by žalobci bylo vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců. Ani tyto námitky žalobce tak nejsou důvodné.
21. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
22. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 27. února 2019

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně